

СРЕБЪРНА ОБИЧ

*„И дойдоха при нея филистимските
владетели и донесоха сребро в ръцете
си.“ (Съдии 16:19)*

Филистимка съм от долината Сорик – земя на тучни лозя, топло слънце и тъмно вино. Земя погранична, разделяща омразата на север и на юг. Защото на север живееше Израилевото племе Дан, а на юг се простираха владенията на Филистия. И нямаше мир между филистимци и израилтяни. Само ненавист, грабежи и кръв.

Но един дългокос мъж от Дановото племе пресече границите на омразата, търсейки любов. Моята любов.

Името ми е Далила. Не зная със сигурност какво означава. Едни казват, че значело „красота“, други – „съблазняваща“, а трети ... – „падаща коса“ ... Но името ми нямаше да значи нищо, ако в живота ми не бе дошъл дългокосият.

Той беше тринадесетият съдия на Израил и воинът, който сам побеждаваше цяла филистимска армия.

Влюбихме се и заживяхме в долината, наред потоци от чувства и омайно вино.

Но скоро трябваше да изтрезнея, когато при мен дойдоха князете на Филистия.

– Какво точно обичаш? – попита ме един от князете. Не изглеждаше нито най-младият, нито най-старият. Лицето му беше някак изострено, брадата му бе подстригана като острие, а очите му – остро присвити, – сякаш търсеха да разрежат обвивката на всяка човешка тайна.

– Казах ви КОГО обичам, не КАКВО. – Опитвах се да говоря уверено.

– Никой никого не обича, момиче. – Гласът му звучеше меко, приличаше на ножница от коприна, в която лежи кинжал. – Всеки обича онова, което получава от другия. Да не мислиш, че Самсон обича теб?

– Да, тъй мисля! – отвърнах аз, наливайки инат в думите си.

Филистимецът нехайно ме доближи. Вдигна показалец към устните ми:

– Той обича това. – Показалецът му се отклони към къдриците на косата ми.

– И това. – Спусна се към шията ми, после неопределено посочи надолу. – И това.

– ТОВА съм аз!

– ТОВА са нещата, които имаш. – Гласът на княза изведнъж напусна копринената ножница. – Ако сега беше на 60, пак щеше да кажеш: „Това съм аз!“, но не щеше да имаш ... – Той разсече с пръст въздуха от косата към тялото ми. – ... нищо от онова, което той сега получава. И Самсон нямаше е да при теб. Всъщност ... – Тонът му изведнъж се смекчи, укривайки пак в коприна остротата си. – ... колко ли време ще е нужно на Самсон, за да му омръзне онова, което получава ... от теб?

Той най-после напипа страховете ми. Знаех, че не съм първата жена в живота на Самсон. Знаех, че е бил дори с блудница. И се опасявах, че няма да съм последната жена на най-силния човек в Израил и Филистия.

– Та затуй те питам: КАКВО обичаш? КАКВО получаваш от Самсон? – Стомана, шумоляща в коприна. – Сребърници?

Самсон не беше богат. Поне не толкова, колкото би ми се искало да бъде.

Присвитите очи на филистимеца четяха мислите ми. Левият тъгъл на устните му леко помръдна нагоре. А в кротките му думи зазвуча неотклонна твърдост:

– Ще узнаеш къде се крие силата на Самсон, ще ни кажеш и ще получиш сребърници. Доста сребърници. Хиляда ... – Той улови нещо в погледа ми. Добави: – ... и сто сребърника ... – Отворих уста, но князът побърза да довърши: – ... ще ти брои всеки от нас.

Толкова не бих могла да получа от Самсон.

Съгласих се да го предам, за да стана богата. И ... може би ... за да остана последната жена в живота му.

Когато го попитах за тайната на неговата сила, Самсон на мига се измени. Топлото кадифе на очите му, напоено със страст, отведнъж изстина. Погледът му се отклони настрани, сякаш гледаше там някой, който аз не виждам. Когато очите му се върнаха към мен, в тях вече се таеше предпазливост.

И той ме излъга. Излъга ме три пъти.

Наказах го с чувство на вина, изплаквайки:

– Как можеш да казваш, че ме обичаш, след като ме лъжеш? Любовта е доверие. Ти ми нямаш доверие!

Това обикновено работи при мъжете. Но при него не сработи. Поне не от първия път.

Повторих го, потретих го. Не спирах да го казвам ден след ден. Искях да му дотегне. Макар да се страхувах, че ще му дотегне. Защото тогава той просто можеше да ме изрита от живота си. Или да ми каже тайната си.

Не ме изрита – не искаше да изгуби онова, което му давам. Каза ми:

– Бръснач не е минавал през главата ми, защото аз съм назорей Божий още от утробата на майка си. Ако обръсна косата си, Божията сила ще се оттегли от мене и ще бъда като всеки друг човек.

И тази добра, назорей Божий бил! А се наливаше с вино и обикаляше филистимките! Зачудих са дали пак не ме лъже. Но видях очите му – уморени, уязвими, проблясващи с детинско очакване. Той търсеше покоя, съсипан от моите неспирни обвинения. Искеше да повярва в моята любов, да се отпусне в нея без страх, без изтощителна предпазливост.

Помогнах му да повярва. И той се отпусна върху коленете ми с очи, отправени влюбено към мен. Притворих очите му, приспах го.

Тогава дойде редът на острието. Край нозете ми започнаха да падат коси. Неговите коси.

Бог ще да го е обичал много. Защото, въпреки виното и филистимките, не беше го изоставил. Но когато острието сръза последната нишка от назорейската вяръност, Бог оттегли своята сила от Самсон. И филистимците го хванаха, отведоха го, ослепиха го. А върху моята измамлива обич към Самсон посипаха сребро.

След време чух, че на един празник в храма на Дагон се случило нещо неочаквано. Неочаквано, защото на никой филистимец не му минало през ума, че Бог може и да прости на Самсон. И да му върне силата. Докато тълпата му се присмивала, Самсон се добрал до колоните на храма и ... Сринат храм, мъртва тълпа ... Между мъртъвците лежали князете, които ми дадоха среброто. И Самсон, заради когото получих среброто.

Тъй изчезнаха всички, които бяха навлезли в живота ми ведно с любовта на един дългокос мъж от Дан. И любовта изчезна, ... превърна се в сребро. А среброто се оказа по-трайно от всяка човешка обич. И от всеки човешки живот. За съжаление – по-трайно и от моя собствен.

Валери Раданов